

It's a wonderful day!

Ο πλαστικός χειρουργός Σπύρος Ιωαννίδης ψηλαφίζει το πρόσωπο μιας ευδαιμόνος ημέρας.

* Ξυπνώ χαράματα, γεμάτος δύναμη, και κάνω την προσευχή μου χωρίς να ζητώ τίποτα. Και σηκώνω την άγκυρα της καινούριας μέρας.

* Λίγο πριν τις 6 το πρωί, ο χαρακτηριστικός της όχος ενώνεται με αυτούς του μικρού λιμανιού που μόλις άρχισε να ξυπνά. Γύρω μου η ροζ αχλή – ουρανός και θάλασσα ένα. Η αρμύρα της θάλασσας πιπιλίζει το πρόσωπό μου. Σήκωσα την άγκυρα και ανοίγω το φλόκο. Απολαμβάνω το αίσθημα της απόλυτης ελευθερίας, της ένωσης με τη φύση. Οι αγουροξυπνούμενες φατσούλες από τις κόρες και τη γυναίκα μου εμφανίζονται σταδιακά στο deck. Να 'ταν όλες οι μέρες έτσι!

* Αγκυροβολώ στο... χειρουργείο. Κάθε επέμβαση αποτελεί για μένα μια καινούρια πρόκληση.

Άλλωστε, χειρώναξ είμαι. Πλάθεις χαρακτηριστικά και βοηθάς στην αποκατάσταση μιας χαμένης αυτοπεποίθησης. Το χαρδύελο ικανοποίησης των ασθενών μου είναι, όπως για όλους τους συνδέλφους μου, η καλύτερη ανταμοιβή.

* Η ιδανική μέρα συνεχίζεται στο μικρό αμφιθέατρο. Μαζί με λίγους συναδέλφους απ' όλον τον κόσμο, μοιραζόμαστε εμπειρίες, αναρωτιόμαστε τι μπορούμε να κάνουμε καλύτερα. Συζητάμε νέες τεχνικές, δοκιμάζουμε τα νέα εργαλεία.

* Σ' αυτή τη διεθνή επιστημονική εταιρεία του ICAPS, κανείς δεν προσπαθεί να επιδειχθεί, να ξεχωρίσει. Εδώ δεν υπάρχει η λέξη «εγώ» αλλά «εμείς».

* Η περιήγηση, μετά το συνέδριο, σ' έναν αμπελώνα του Bordeaux με ξεναγό τον κρητικό οίνου Jan Marc Quarin, αποτε-

λεί για όλους μας μύστο σ' ένα μαγικό κόσμο. Πόσος κόπος, πόσο μεράκι, πόσο επιστήμη, για να παραχθεί ένα κρασί! Εδώ, σ' αυτόν τον αμπελώνα, ένα μόνο φυτό θα βγάλει ένα μόνο μπουκάλι Château Margaux. Εδώ και χρόνια δεν πίνω αλκοόλ, έχω λοιπόν αναπτύξει ιδιαίτερα την αίσθηση της οσφροπος.

Μυρίζω το ξύλο από τα βαρέλια, την ελαφριά ταννίνη του κελαριού, την αρωματισμένη υγρασία. Η ώρασή μου, χρόνια τώρα εξασκείται στην αίσθηση της αρμονίας, έχει γεμίσει με το πράσινο των αμπελών, το μαύρο της γης, και τώρα απολαμβάνει το πορφυρό υγρό που κύνεται στα διάφανα ποτήρια στην υπόγεια κάβα της οικογένειας Μεντζελοπούλου.

* Αργά το μεσημέρι, ο πλοιος χρυσίζει τη θάλασσα στα Χουλάκια. Το πλοιοβασίλεμα με βρίσκει στη βεράντα του σπιτιού μου συντροφιά με τη γυναίκα μου και το «Spente le stelle» της Emma Shaplin. Οι Δήλες απέναντι ροδοκόκκινες. Τη μουσική συμπληρώνουν το θρόισμα από το μελτέμι που κουνά τη μπουκαμβίλια, το κράξμι της κουκουβάγιας που για μια ακόμη νύχτα θα έρθει στους βράχους της.

* Η έντονη συζήτηση γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι, με έξι άνθρωπους συνομιλητές, γυναίκες και άνδρες, ανθρώπους ώριμους, κατασταλαγμένους, έρχεται να συμπληρώσει την ιδανική ημέρα μου. Με φαγητά απλά, όπου κυριαρχεί η οαμή των μυρωδικών του κήπου. Γύρω από το τραπέζι μας δεν καλλιεργούνται δημόσιες σχέσεις, αλλά φιλίες που θ' αντέξουν στο μέλλον.

* Πριν με πάρει ο ύπνος, βρίσκω λίγη ώρα να μείνω μόνος μου. Μες στην απόλυτη σιωπή, προσπαθώ να ενωθώ μαζί Του, ν' ακούσω τον ίχο Του.

